

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 52.

26 de december 1897.

23de aarg.

Griffenfeldt.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstue. I papper til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Georg, den lille guldgraver.

(Slutning.)

Til sidst naaede hunden frem til vognen, og de kunde se, hvorledes den styrtede op paa en mand, som gik ved siden af den, og hvorledes manden begyndte at flappe hunden.

Da blev Georg rent underlig tilmode. Glæde anelser fyldte hans bryst. Stod han virkelig nu ved sine længslers maal? Var det muligt at dette var hans far?

Han kastede fra sig, hvad han bar paa, og sprang afsted.

„Georg — Georg!“ raabte snart en stemme imod ham.

„Far!“ jublede gutten, idet han styrtede hen mod vognen og kastede sig i hans arme.

„Far, far!“ hulkede han, med armene om hans hals. „Far, far, kjære far!“

„Georg, — gutten min — du kjære snilde gutten min“, hørtes der fra faderen, den saa usigelig lykkelig far, som atter havde faaet igjen sin saa dybt savnede søn.

„Men mor?“ udbrød Georg, idet han rev sig løs fra faderen. „Hvor er mor?“

„Der i vognen!“

Georg styrtede helt hen til vognen, hvor hans lille søster strakte armene imod ham.

Men moderen var med luffede øine og krampagtig foldede hænder sunket tilbage paa sædet inde i vognen. Hun laa der bleg og afmægtig og kunde ikke se den kjære gut, da han stod ved vognen og strakte armene mod hende. Hun havde allerede omtrent anseet ham for død, og overraskelsen var kommen for hurtig paa hende. Hun havde feet hunden og hørt sin mands raab; men da ogsaa sønnen svarte paa afstand — og hvor godt kjendte hun ikke den kjære stemme — da blev det for meget for hende; hun sank om i en afmagt, som først sønnens læber atter vækkede hende af.

Hvor usigelig stor var ikke den stakkars

mors lykke, da hun atter slog øinene op og fandt sig liggende i Georgs arme. Hun følte sig saa grænseløs lykkelig.

Faderen havde imidlertid stort stræv for at saa Hektor væk fra sig; den hoppede nstanselig op paa ham, og hverken gode eller onde ord kunde saa den til at vise sig lidt mere lemsældig i sin kjærlighed. Hunden var rent som fra sig selv af glæde. Og først da Georgs lille søster Marie raabte paa den, styrtede den hen til vognen, hoppede op paa den lille pige, saa hun faldt overende, og løb derpaa hen til hendes mor, hvis hænder og ansigt den begyndte at slukke. Georg maatte til sidst med magt saa den ud af vognen.

Under denne scene havde en del menneſter samlet sig om vognen. Men de følte snart, at de ikke hørte hjemme der, og fjernede sig roligt for at lade den lykkelige familie være alene i usorſtyret ro.

Hvor meget de havde at fortælle hverandre! Det var vanskeligt nok at vide, hvor de skulde begynde. Georg sad i vognen ved siden af moderen og med sin søster paa fanget; med den ene haand holdt han faderen, som stod lænet mod vognen, og med den anden trykkede han den kjære moders haand.

Foreldrene havde ikke fundet bedstefaren. I hele San Francisco var der ikke et menneſte, som kjendte ham. De tvilte paa, om han virkelig var at finde nogensteds i Kalifornien; isaafald maatte det være i en eller anden guldmine, og de vilde fremdeles søge, om de ikke kunde finde ham.

„Du vil da vel ikke rejse endnu mere omkring med mor og den stakkars lille søster?“ udbrød Georg forstrækket — „de kan umuligt holde det ud i længden.“

„Vi maa, min kjære gut“, svarte faderen alvorlig.

„For det første har vi ialfald penge nok“, sagde Georg med glædesſtraalende øine og fortalte nu, hvorledes han sammen med sin gamle ven havde forſøgt sig som guldgraver en stund og været overmaade heldig. „Vi maa raadføre os med den gamle, hvad vi skal tage os fore.“

„Men hvad hedder denne din gamle ven, og hvor er han?“

„Han har et underligt navn“, var svaret, „han hedder Falst, men trods sit navn har han et prægtigt, trofast hjerte. Men i min glæde over at møde eder har jeg næsten glemt ham; han staar og venter og passer paa mit guld og min børſe. Vi maa kjære hen til ham med en gang.“

Faderen betænkte sig et øieblik, han vidste ikke rigtig, hvad han skulde tro om sønnens noget forvirrede fortælling. Dog tilsidst hjørte han alligevel afsted. Georg blev siddende inde i vognen hos moderen, mens Hektor sprang gjørende ved siden.

Da de naaede stedet, hvor Georg havde forladt sin gamle ven, var denne væk — og Georgs hørse og øvrige sager var ogsaa væk. Den unge gut opdagede imidlertid snart sin gamle ven i en bakke længere borte med baade sit eget og Georgs tøj over ryggen.

„Der gaar han“, raabte gutten fornøjet. „Naar han kommer op af bakken, vil han nok vente paa os. Han har allerede seet at vi søger ham.“

De hjørte endnu en bakke, men han havde gaaet endnu en bakke, før de indhente ham. De fik da se ham siddende ved siden af veien og tørre sveden af sig.

Det var tungt at faa vognen opover den lange bakke, hvorfor ogsaa Georgs mor var steget ud og gik støttet til sønnens arm, bag-efter vognen. Gutten maatte naturligvis hele veien fortælle, og moderen kunde aldrig blive træt af at beundre sin kjære gut, som gik saa sund og frisk og kraftig ved siden af hende.

Til sidst var de oppe af bakkerne og nærmede sig den gamle, som sad der ved siden af geværene og de to bundter med reise-tøj og andet. Georgs far hjørte vognen lidt tilside, forat den ikke skulde staa i veien, om der kom andre reisende, og saa nærmede de sig til den gamle. Hans unge ven syntes, at han var saa ualmindelig bleg, da han kom hen til ham.

„Ja, her har J den mand, uden hvis hjælp jeg neppe havde fundet frem i det fremmede land“, sagde Georg. „Denne gamle har været mod mig aldeles som en far.“

Den gamle, som havde siddet stille og taus og seet ned, rejste sig nu. Georgs far greb hans haand, rystede den hjertelig og sagde bevæget:

„Min kjære herre — jeg ved ikke, hvorledes jeg nok skal kunne takke Dem for alt, hvad De har gjort mod min søn. Gud lønne Dem derfor. O, hvilken glæde har De ikke skaffet en stakkars familie!“

Den gamle trykkede trofast den fremrakte haand og betragtede med sine klare blaa øine den talende. Han sagde endnu ikke et ord, men kastede et øieblik hen til Georgs mor.

Denne var ogsaa nu naaet frem og vilde gribe hans haand; men hun fik ikke gjort det; thi da hun stod ansigt til ansigt med den

fremmede, blev hun som naglet til jorden af forbauselse og blev staaende og stirre ind i den gamles ansigt.

Da strækker denne langsomt armen imod hende, griber hendes haand og siger sagte:

„Marie!“

„Far! Far!“ kom der nu fra konens læber, idet hun kastede sig hulkende om hans hals.

„Bedstefar!“ udbrød Georg, som næsten ikke vidste, om han drømte eller var vaagen. „Er det muligt, at du er min bedstefar? Og det har du ikke sagt mig et ord om hele tiden. Du har jo fortalt mig, at det vilde være ligesaa vanføseligt at finde min bedstefar i Kalifornien som en naal i et høls!“

„Mit barn — mit kjære barn!“ sagde den gamle og kyskede flere gange sin datters pande, mens hun klyngede sig ind til ham. Derpaa rakte han, uden at slippe sin datter, haanden til hendes mand og sagde:

„Velkommen til Kalifornien, Jon Olli! Faderen til en saa prægtig gut som Georg, maa være en brav mand, og jeg takker Gud for, at han har ført os sammen, og vil haabe, at vi nu aldrig mere maa komme til at stilles i dette liv.“

„Kjære far! Min kjære far!“ hørtes der fra den lykkelige datters læber.

„Onde mennesker maa have løiet for at sætte ufred mellem os — det forstaar jeg nu“, sagde den gamle. „Gud tilgive dem. Vorherre har alligevel styret alt til det bedste for os. — Jeg føler mig ufigelig lykkelig over, at jeg nu haaber at kunne hjælpe eder, saa J ikke mere skal komme til at lide savn og nød.“

„Men bedstefar“, spurgte Georg en stund senere, „hvorfor sagde du, at dit navn var falsk?“

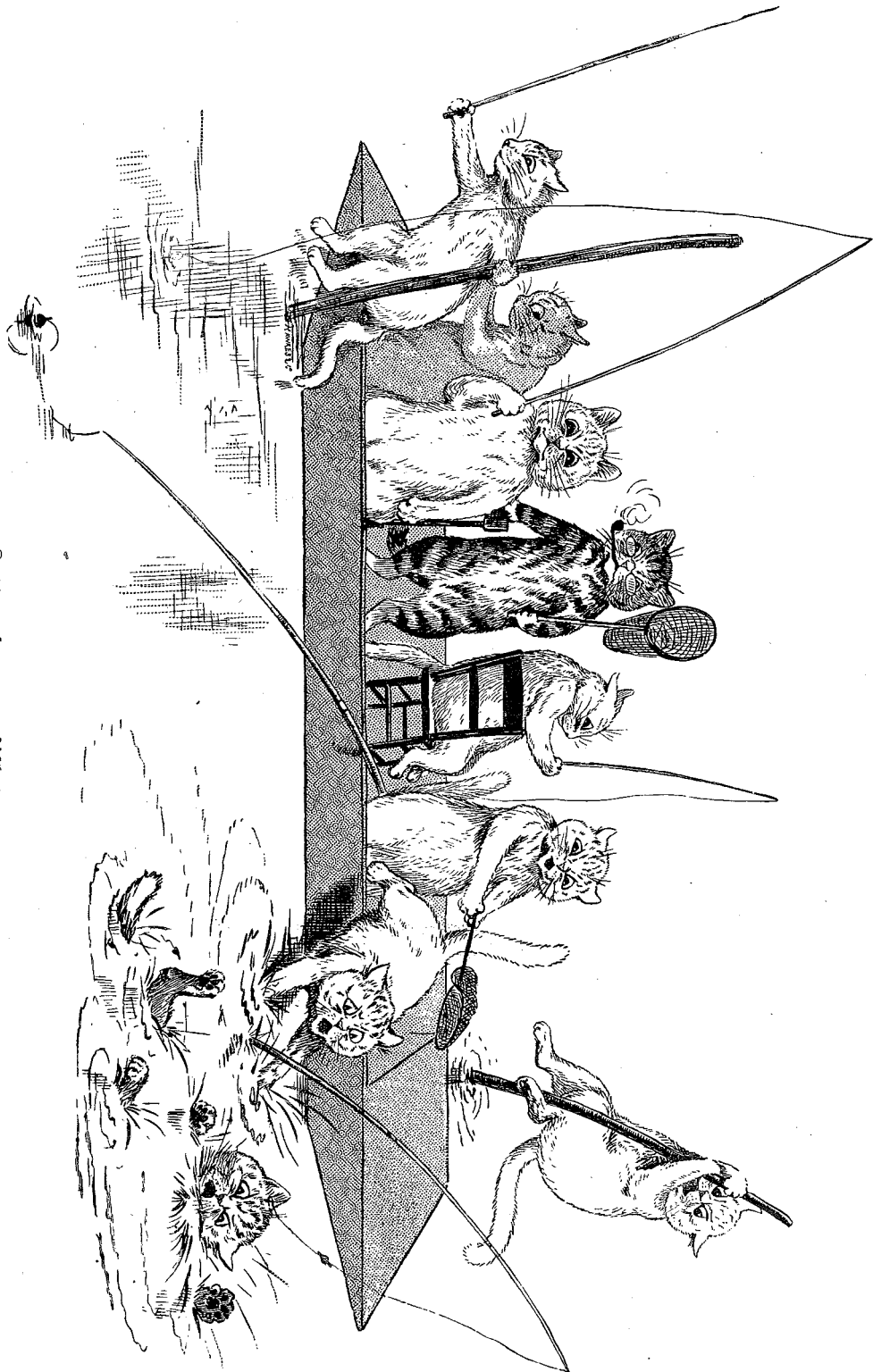
„Ja, var det ikke falskt kanhende?“ spogte den gamle.

„Saa det var meningen med det underlige navn“, sagde gutten. „Nu forstaar jeg alt sammen.“

Derpaa løftede den gamle lille Marie op til sig, kyskede og klappede hende og kaldte hende sin lille guldrube. Og den lille pige var slet ikke rødt for den bedstefar, som hun saa ubentet havde truffet for første gang i sit liv.

Da atter det lille følge satte sig i bevægelse, maatte ogsaa Georgs far fortælle lidt om sine oplevelser, efterat sønnen havde forladt dem.

Mens de ventede paa gutten, var der kommet et andet reisefølge med sin vogn samme vei. Reiret var stygt, og sneen blev tættere.

Rotteputene paa fifsetur.

L. J. M. A. B. E. N. N. E. R.

Da saa det ud til, at moderen kunde blive alvorlig syg, havde de ikke povet andet end at modtage de reisendes venlige tilbud om at lade moder og barn saa plads i sin vogn. Faderen havde gjerne villet vente paa sin søn; men han syntes ikke at han kunde stilles fra sin hustru, syg som hun var. De havde derfor fæstet en jebdel paa vognens seilbugstæg; af den vilde Georg saa vide, at de var reist, og hvor de vilde vente paa ham. Ulykkeligvis havde nogle indianere fundet den forlavede vogn, og papiret havde da faaet den skjæbne, som vi før har fortalt om.

Georg havde med sin ledsager samme nat redet forbi det sted, hvor forældrene ventede, og heller ikke senere havde han fundet dem, da de havde reist paa den anden side af floden Sacramento, hvor der var lettere at komme frem.

De havde ladet gjøre forespørgsler efter bedstefaderen i San Francisco, men til ingen nytte. De fik nu vide, at grunden hertil var den, at han hverken boede der eller havde nogen eiendom der. Derimod havde han en stor prægtig eiendom ved San Jose, som dengang var en anden af de største byer i Kalifornien. Han havde blot overgivet eiendommen til en forvalter, mens han en tid opholdt sig i bjergene.

Den vei, som Georgs far først havde tænkt at reise, var ikke den rette; det var ikke paa den side af elven man skulde tage ned. Dette fik den mand, som havde vist sig saa haardhjertet mod Georg, tilfulde erfare. Hans vogn styrte nemlig under reisen ned i en afgrund. Det reisefølge, som forældrene var sammen med, havde høiere oppe taget over elven og var komne ned i en anden dal, hvor der var meget lettere at komme frem, men de kom rigtignok paa den maade bort fra sin kjæffe søn, der saa længe forgjæves ledte efter dem.

Dog nu var jo alt overstaaet og den lykkelige familie drog med lette glade hjerter til Kaliforniens hovedstad. Og den gamle havde jagt sandt, naar han havde ubtalt haab om, at nu al nød og alt savn maatte være forbi for hans slegtninger. En tid senere finder vi dem paa bedstefaderens store landeiendom, som kom til at blive deres senere opholdssted. Georg forsvøgte sig vistnok endnu engang som guldgraver; men han havde dengang ikke lykken med ligesom første gang, saa han fik nok af den slags arbejde. Han foretrak for fremtiden at bruge sine kræfter til at hjælpe sin bedstefar og far paa gaarden, og den skjæffe unge gut blev en dhgtig landmand, som hans naboer agtede og holdt af, og som med rette var sine forældres stolthed.

Herrens underlige veie til at hjælpe.

Skotlands dale er for det meste tilholdssteder for meget store saarehjørd, som her lever under aaben himmel. En saadan hjord er ofte saa stor, at dens græsgegnelser kræver en udstrækning af flere engelske mile. De pasfes af hyrder, som her har en meget vigtig post, idet de baade skal pleie og passe faarenes fornødenheder og tillige se til, at de ikke kommer paa fremmed omraade. De ledsages altid af et eget slags udmerkede og kloge hunde. Hyrden maa nødvendigvis jevnlig besøge faarenes forskellige opholdssteder. En af disse hyrder tog engang sit seksaarige barn med sig paa en saadan vandring og gjennemstreife i selskab med barnet og sin tro hund sit omraade, hvorved han omsider kom til en høi klippe. Da det var henimod aften, besluttede han at klatre op paa klippen og derfra overskue sin hjord. Han efterlod barnet nede i dalen med den flere gange gjentagne befaling, at det ikke maatte røre sig fra stedet, og hunden skulde blive hos det. Han var imidlertid neppe naaet op til toppen, førend der skete noget, som ofte indtræffer der i høilandet; der jæntede sig nemlig en uigjennembrængelig tæt taage, som hastig forvandlede dagen til nat. Bekymret steg faderen ned saa hurtigt, han kunde, men i sin ængstelse og det natlige mørke, som hindrede enhver udsigt, tog han fejl af den rette vei og kunde i flere timer; hvorved hans søgen ofte bragte ham i livsfare, ikke finde sit kjære barn.

Træt og dybt bedrøvet opnaaede han omsider sin hytte, og her savnede han ogsaa sin trofaste ledsager hunden, som ellers altid fulgte ham under alle farer. Han lagde sig til hvile i nogle timer, men saa snart det gryede ad dag, styndte han sig i selskab med nogle naboer til bjerget for at søge efter det tabte barn. Forgjæves søgte de hele dagen. Natten brød ind, og han maatte atter trøstesløs vende tilbage til sin hytte. Til sin forundring fik han her at vide, at hans hund havde været hjemme og faaet sig et stykke brød og var saa løben bort igjen. Følgelig blev dag fortsatte han sin søgen lige saa forgjæves, men da han kom hjem, fik han at vide, at hunden atter havde været hjemme og var løben bort igjen med et stykke brød.

Nu besluttede han at vente paa hunden i sin hytte og siden følge den. Og ganske rigtigt indfandt hunden sig næste dag ved sedvanlig tid, tiggende ængstelig om et stykke brød

og løb som sedvanlig bort, saasnart den havde faaet det.

Hyrden fulgte nu med hunden, og den velsedede ham til et vandfald ikke langt fra det sted, hvor barnet var forsvundet. Hunden sprang her ned ad klippens affatser og forsvandt i en dyb kløft, hvor hyrden kun med moeite kunde følge den. Men hvem kan beskrive mandens glæde, da han her saa sit kjære barn at sidde udstadt paa noget mos og med et stykke brød i haanden, som den tro hund nys havde bragt.

Krist og sund spiste den lille af sit brød og udstrakte sine arme mod faderen, da denne traadte ind i klippen. I mørket havde gutten forvildet sig herind, fulgt af hunden og visse- lig ledet og bevaret af den himmelske faders trofaste haand.

Henrykt tog faderen sin lille gut i sine arme og vendte hjemad, og hunden ophørte ikke ved med at springe, gjø og udstøde glædes- hyl at udtrykke sin glæde over den lykkelige redning.

Har I læst i bibelen om en mand, som ravnene isølge Guds befaling forstøvede med brød og kjød? Hvad hed den mand? Kan I finde i bibelen, hvor det staar?

Forlad os vor skyld!

For mange hundrede aar siden boede en ridder paa sin borg ved Rhinen. Han befalede over en stor mængde krigsfolk, og borgen var omgivet med sterke volde og dybe grave, saa at den med al udsigt til et heldigt udfald kunde optage kampen med en hvilken som helst fiende. En anden adelsmand, som boede paa en nærliggende borg, havde engang blodigt fornærmet ridderen. „Jeg vil hevne mig!“ raabte den forudrettede i største vrede.

For at hans modstander intet skulde erfare om hans planer og træffe foranstaltninger til forsvar, foretog ridderen sine rustninger i al hemmelighed. En morgen erfarede ridderen, at adelsmanden vilde drage forbi hans borg, kun ledsaget af et ringe følge.

„Nu er det rette øieblik kommet, da jeg kan overfalde og dræbe ham“, tænkte ridderen.

Hurtig samlede han sine folk, forsynede dem med vaaben og gjorde alt rede til opbrud.

Nu opholdt der sig, efter hin tids stik, en kapellan paa borgen, hvis hellige pligt det var at være sjælesørger for borgherren og hans mænd. Han bad ridderen om at tilgive sin fiende.

„Jeg vil ikke!“ svarte ridderen.

„Nobel, kom da i det mindste med ind i kapellet og lad os der bede et fadervor sammen, før du I begynder kampen.“

„Ja, det vil jeg gjerne.“

De knælede ved siden af hinanden. Adelsmanden fremsagde bønner; men da han kom til ordene: „Forlad os vor skyld, som vi og forlader vore skyldnere“, holdt han inde. Kapellanen bad ordene to, tre gange, men ridderen taug fremdeles. Til sidst brød han ud i graad og sagde:

„Jeg kan ikke sige det; det er mig umuligt.“

„Men I maa gjøre det“, svarte kapellanen; „hvoreledes vil I opnaa tilgivelse uden ved at bede derom?“

„Jeg vil ikke, at Gud skal behandle mig paa samme maade, som jeg behandler den, der har gjort uret imod mig“, svarte ridderen stænnende.

„Da staar det sandelig ilde til med eder“, sagde kapellanen.

De laa begge endnu nogen tid knælende i dyb taushed; da sagde ridderen pludselig i en bestemt tone:

„Nu vil jeg dog gjøre det!“

Han bad fadervor til ende, og da han reiste sig, tænkte han ikke mere paa kamp og hevn, men havde af ganste hjerte tilgivet sin fiende.

Kjære læser! Sørg hele livet igjennem for, at du i din aftenbøn kan bede Gud forlade dig din skyld, som du og forlader dine skyldnere; Gud tager dig nok paa ordet, og saa gjælder det om, at du fuldt ud har tilgivet dem, der har forbrudt sig imod dig, forat Gud saa fuldt ud kan tilgive dig, naar du har forb. udt dig imod ham.

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar. Det vil blive forsendt til alle, som har betalt bladet for dette aar.

LUTH. PUBL. HOUSE,

Decorah, Iowa.

